

нахли и почърнели. Въ само то му спокойствіе ся забелязва пѣщо неестественно, нечовѣшко, види ся че мѣчно е спечелилъ това тежко спокойствіе Сиди Сысой като статуя; но пѣрцалы тѣ на дрипы тѣ му, спокойно ся расхождѣтъ мравы тѣ и различни другы насѣкомы, нѣ нему това му не влязва въ работѣ. Ето ты единъ голямъ червей пропѣлзи по шіятѣ му и може ще ся расходи по Сысойско то лице. Азъ издигнахъ тоежка та и ся рѣшихъ да побъркамъ на тѣзи расходка. Сысой ся окопити и ма изглѣда.

—Що ты е? попита той.

—Искамъ да сваля отъ тебѣ червей тѣ. Поглѣдни какъвъ е голямъ.

—Не го бутай, не бутай Божія та тварь. Нека пѣлзи дѣто ще. То значи Богъ тѣй му е указалъ.

—Ами ако тя ухапи?

—Менѣ ще ухапи а не тебѣ.

Азъ пакъ замълчахъ и ся чухахъ на спокойствіето Сысоево. „Е, чакай, рѣкохъ си, азъ ще та размърдамъ!“ И лоша мысль ми доде на умъ.

—Ами що бы ты сторилъ, отче, ако изѣдишъ тука додеше при тебѣ някоя жена?—попитахъ азъ.

Лукыянъ ся стресна отъ неожиданность тѣ на такъвъ въпросъ и бърже ся възви къмъ менѣ. Сысой пакъ криво ма изглѣда и тоеъ часъ ся обърна.

—Каква жена?—попыта той, като си помисли.

—Такава, каквы то сѣ сичкы тѣ жены. Нека кажемъ, млада, хубавица

—Че отъ дѣ ще доде тя? Ный обикновенно пѣдимъ жены тѣ съ крѣстно знаменіе.

—Не виденіе, ами сѣща жена, съ плътъ и крѣвъ. Нека кажемъ че е дошла пѣкъкъ изъ Солунъ, и въ името Божіе наченеше да та моли за сѣвътъ

—Добрѣ ти ся хортувѣтъ такыва работы.—Сысой ся исплю.